

focs de bengala

FINESES REIALS

Que un ciutadà qualsevol controgués el matrimoni no té res de particular. És una cosa que tots hem de fer tard o d'hora, amb variacions excepcionals, que no destruïm la regla... Tampoc és cap cosa de l'altre món que aquell que acaba de casar-se empenygués amb la seva muller, nova de trinxera, el clàssic i indispensable viatge de núvis. I, encara és del tot normal, adient als principis de bona educació, que quan hom visita, en pla de núvi, una ciutat llunyanca, on resideix accidentalment un amic, hom li faci una visita de cortesia, i li presenti l'esposa, etc., etc.

Ara bé, si el contracte pertany a aquella classe social que hom ha pres, no sabem per què, el costum d'anomenar aristocràtica, i és fill d'un polític molt conegut, retirat de la circulació, però ben present en la memòria del país, no tindria res d'estrany que en hi fèssim una mica més que si el meu casat fos, per exemple, el mercader de la cantonada. Especialment, quan tot això s'esdevé dintre una ciutat de proporcions força més reduïdes que la ciutat de Barcelona.

Posats a ficar-nos, pot donar-se el cas que siquem tafaners d'escutar on s'és anada la parella a fruitar la llum de mel. Aleshores no ens costarà gaire de saber que llur destinació, entre altres llocs pintorescos i adequats a l'objectiu perseguit, ha estat... Fontainebleau.

Confessem que això d'anar a Fontainebleau no constitueix cap delicat. Qui no hi és amat, ja sigui en persona, ja amb la imaginació, tot lleig i vescomte de Bragelonne... Però pot donar-se el cas que a Fontainebleau hi hagi algú que no hi era quan nosaltres hi vàrem anar, ni quan Porthos aconsellava Raul... Algué que no hi és, certament, però gust; algú que és incapaç de posar voluntat al paisatge que tant va estimar Millet.

I si aquest alt personatge, hoste a contrària de Fontainebleau, s'allega de la visita, i té la finesa de fer present al visitant d'un formós retollet-polsa d'or, dels anomenats No me oblidés, el fet, trivial, pot començar d'interessar-nos i fer la nostra atenció. Màxim si observem, valent-nos de qualsevol art màgic, que dins el retollet de referència hi ha una inscripció que diu: Alfonso XIII... Una parella de núvis... Fontainebleau... Un vell polític que casa el fill i el fill que ret homenatge a un local del seu país... Tot plegat res, si voleu, però nosaltres hi veiem matèria per a fer una còpia tan divertida com la que més ho sigui de Maurici Chevalier. Tan divertida, com creure en la possibilitat que de Fontainebleau pugui tornar-segons qui—facilment a Pedrabes o al Campo del Moro.

J. M. FRANCES

NOU DESCOBRIMENT DE MADRID

INTERVIU AMB UN XOFER

Les tres, les quatre de la matinada. Circul de Belles Arts. Carreter, Alcalá. Un grup d'homes i dones, que venen discutint en veu alta. Deuen ésser còmics, deuen sortir de "Negresco". Un altre grup, més reduït: smoking, abric de pells, guants blancs. Acompanyen una dona — una d'aquestes dones a les quals, no se sap per què, diuen agraes — que fa cara d'avorrida. Elegància de cabaret, luxe fals, de "guita i pon".

Tres o quatre nois, després, sense res al cap, però sense res absolutament, sense res ni dintre ni fora. Aquests nois que porten abrics, triaxeres, bufandes i que, en canvi, van amb el cap descobert, fan un efecte estrany, puix que l'hivern de Madrid no és massa calorós.

Una filera de taxis. I un grup de xofers que, com en ple estiu, discuteixen al peu d'un fanal.

Del grup es destaca i s'apropa un dels xofers. És un home jove, mal afeïtat i mal vestit. Té un rostre xuclat i gros com una llimona; uns ulls com dos granets de raïm negre; una nas punxegut com una barrina; una boca de llavis primos, com una ratlla de llapis vermell en la grogor del rostre.

Aquest home porta una gorra i la porta torta; fuma un cigar que es fa passar d'un costat a l'altre de la boca. En aquest home tot és pobre, vell, gaire impotente. Indubtablement, la indumentària no el preocupa.

Jo li dono l'adreça de l'hotel i entro a l'automòbil. Un automòbil tan vell, tan pobre, tan atroïtat com el xofer. Un automòbil que, abans d'arrencar, alena fadigósament com un asmàtic; que quan s'arriba, que grinyola; que salta com si estés empeltat de llagot; que fa una exordidora remor de llauina i vidres trencats.

Aquest xofer ha vist que jo no era madrileny, que era foraster, que era un "sicadit", i intenta desparitar-me i passejar-me pel carrer, per on el comptador pugui mesurar quantes pessetes. Aquesta, però, no és una tàctica massa original, i l'empren, a més dels de Madrid, els xofers de París, de Berlín, de Londres, etc.

Jo li explico que no m'agrada una cursa nocturna per Madrid en aquella fàbrica de fer venir migranya, que és el seu automòbil. I li senyalo l'itinerari, que no és pas gens complicat: vanteses aspiracions de bufat, per ambicions despullades de tot anhel de justícia.

No és estrany, doncs, que en aquest cas, en lloc de servir una actitud digna, l'esperit pobre caigui dins del cicle de les pobres actituds: cans d'Alcalá, actituds que inflades pel despit, són camp abonat a l'odi, a la mala fe, a les decisions que enverinen i ofeguen la puresa del sentiments.

Enfront d'una actitud equivocada, cal oposar una actitud neta, clara, transparent. Ajudem a salvar tot quant de verdaderament bo hi hagi i contribuïm, sense recança, a ensorrar definitivament els falsos valors.

DE LES ACTITUDS

En moments de transcendència — en aquells moments en què un gest o una paraula de l'home que té una responsabilitat pot influir en forma tan manera damunt de l'ambient — és censurable del tot tergiversar el sentit de les coses; no té res de digne involucrar fets per tal de treure'n efectes en profit d'un grup i és mancat de tota noblesa l'home que quan cal que quedi cada cosa al seu punt just.

Aquells que volen aparèixer com els més ponderats; aquells que dogmatitzen com si fossin els possessors de l'essència de les idees; aquells que han volgut passar sempre com els més polítics, aquells han estat i són encara — per paradoxa — els que han pretès de canviar el valor dels fets; els que han recollit versions tot presentant-les de la manera que podien ésser favorables al comentari mal intencionat; els que s'han calçat la noblesa per així poder-la trepitjar millor.

Quina dolor que fa de veure l'"èlito" — els que ens havien cregut un dia que eren l'"èlito" — a casa nostra, robant-nos fins més enllà del darrer graó de la indecadesa i barrejar el seu crèdit intel·lectual amb el trist crèdit de l'enredador de mena.

Mal hauríem arribat a creure que un esperit treballat, en veure trencades pel desengany les il·lusions seves, hagués pogut desfer el seu temps amb tanta facilitat.

Però ens resistim a admetre que això hagi estat cosa possible; puix que si el desengany fereix l'amor propi, un esperit selecte pot comentar amb amor que es desfulli l'arbre de les il·lusions que li són cares; adhuc pot fer blanc de la seva ironia — una ironia exempta de vulgaritat — amb el grau de la indecadesa i barrejar el seu crèdit intel·lectual amb el trist crèdit de l'enredador de mena.

En l'home de valer, quan l'esperit s'asserenava — i s'asserenava ben prest l'esperit — el desengany és com un intentiu que el mena de nou a concentrar tot l'esforç de cara a la il·lusionada; a recompondre la lluita amb fermesa, d'una manera noble i sense partits presos, tot procurant de no recaure en aquelles equivocacions que havien allunyat la fita somniada.

Si així no és; si en lloc de la serenitat d'esperit fa la seva entrada el despit reconcentrat; si aquella ironia primera devé comentari agressiu i baldre; si s'arriba a l'insult baix, a la mentida, al bluf mantingut a ultrança, llavors és ben clar que no ens trobem davant d'un esperit treballat, sinó davant d'un pobre esperit. I és quan hom comprèn que aquell esperit no era pas molt gran per il·lusions adollades per una idealitat pura, sinó per

ESTADÍSTIQUES

Sovint, hem sentit els nostres crítics de café arreglant l'Espanya, i una de les coses més combatives, és el nombre extraordinari de ministres que componen els nostres ministeris.

Heus ací una estadística dels ministres francesos, on veuran els nostres nacionals a les discussions polítiques.

Alcalá, Porta del Sol, Carrera de Sant Geroni.

Quan baixo, davant del carrer Echegaray, em diu el xofer, que ara, després de l'excursió, em sembla més atroïtat i atropellat que abans.

—De manera que usted, señorito, ya comedia Madrid?

Jo li dic que sí, que ja el conecia, que gairebé el conecia íntimament. I el xofer, amb un posat molt trist, obrint la portella, ha reliscat fins la vorera. M'ha esguardat com en un tercer acte de drama, i ha sospirat.

D'aquell murmur de parracs, de sota aquella gorra torta, n'ha eixit, a més del sospir, un enfilat de paraules. Que no eren paraules: eren una elegia en to major, un plany que era capaç d'enternir les pedres, un ària del desconsol.

—Este no es mi Madrid, señorito! — m'ha dit molt trist i molt convençut.

Jo he volgut saber quin era el Madrid d'aquell pobre home. I ha resultat que era el Madrid de la monarquia. El seicentim no m'ha fet cap mena de gràcia.

Aquest xofer està desesperat. El Madrid de la República no li prova. La gent no va en taxi amb tanta freqüència com hi anava en temps de la monarquia. Els cabarets no estan tant animats com en temps del difunt Primo de Rivera. Als teatres no hi va gent, ni quan fan "comèdies de riure", que ja és dir.

I el carrer d'Alcalá? Ja m'hi havia fixat jo en el carrer d'Alcalá? Quan havia vist tants pisos per llogar com ara? Pisos per llogar, carrer d'Alcalá? Quin escàndol! Quina vergonya!

I el pobre xofer alga, desolat, els braços amb un gest de suprema desesperació. Joestic sincerament avergonyit perquè no puc explicar-me la desesperació del pobre xofer, perquè crec que com n'hi ha per tant.

I aquelles sortides del Reial? — segueix ell—. Aquelles sortides del Reial, magnífiques, magestoses! Aquella desfilada d'autos! Aquelles "tolletes". Aquelles fortunes en jocs! Aquella música deliciosa dels porters cridant els títols de la noblesa: Tamarit, Vialari, Sotomayor! Medicaceli!

I el pobre xofer, tronat, brut, pobre, es desfeia parlant-me del passat luxe, de la passada riquesa.

—Por qué aquí en Madrid, señorito, la verdad; no somos republicanos. Lo que pasa es que muchos, como yo mismo, le tenemos una antipatia personal al rey.

I, després d'aquesta confesió, còmicament absurda, el xofer i el taxi s'allunyen amb un gran soroll de llauina i vidres trencats.

LUIS CAPEDEVILA

A Alemanya

Hitler contra Hindenburg

Roma. — En una intervú concedida al "Giornale d'Italia", el líder "nazí", Adolf Hitler, ha declarat entre altres coses el següent:

"El nacional-socialisme, que constitueix l'expressió de la consciència nacional alemanya, combatirà a Hindenburg en les properes eleccions per a la Presidència de la República, puix que per l'encadenament dels fets, l'actual president, simbolitza el sistema que ha conduït Alemanya al més odiós servilisme. Malgrat això, el mariscal continuarà essent per a nosaltres el gran "condottiero" que guià el nostre immortel exèrcit.

Cap alemany que tanqui en el seu pit sentiments nacionals no donarà el seu vot a Hindenburg".

ALEXANDRE FORCADES

L'OBRA DE LA COMISSIÓ MUNICIPAL DE CULTURA

EL GRUP ESCOLAR COLLASO I GIL

En morir l'ex-alcalde de Barcelona i entusiasta barceloní, senyor Josep Collaso i Gil, va deixar a la ciutat la quantitat d'un milió de pessetes, perquè s'invertís en la construcció d'un grup escolar destinat als infants obrers.

Respectuosa amb la voluntat del senyor Collaso, la Comissió Municipal de Cultura cercà un punt d'emplaçament al cost d'un barri popularíssim, en el districte cinquè. Al costat de l'església de Sant Pau del Camp, hi havia un vastíssim solar en el qual l'exèrcit hi feia practiques d'equitació. Degut a les noves edificacions destinades a aquarterament, Collaso aquest passava a ésser propietari de la ciutat. Era, doncs, un lloc que ni fet a mida per a edificar-hi el grup escolar que imaginà el benemerit senyor Collaso.

L'arquitecte senyor Josep Goday és l'autor dels plans de la construcció i de les perspectives, una de les quals acompanya aquesta informació. Cal ponderar l'encert del senyor Goday en dibuixar una edificació de línies fines i modernes, que contrasta graciosament amb el romànic de l'església de Sant Pau veïna. El temple i l'escola formaran un bell conjunt arquitectònic que endolirà una mica aquells indrets tan mancats de gràcia.

La superfície edificada ambla 130.000 pans. El grup Collaso serà capaç per a 1.400 alumnes, una meitat nois i l'altre, noies.

El règim del grup Collaso i Gil comprendre tot les fases de l'ensenyament. Des de les classes maternals —guarderia d'infants, parvulari, etc.— fins a la preparació d'oficis i cursos de pre-aprenentatge. Totes les necessitats espirituals del noi humil trobaran llur satisfacció en l'escola aquesta. Fins i tot, d'acord amb el nou

concepte de l'escola i de les seves relacions amb el poble, seran donats en música, reunions i conferències; com el Grup Collaso cursos normals i de perfeccionament per a alumnes d'ambdós sexes.

No cal dir que l'edificació disposarà de locals, adhuc per a diversos ensenyaments. Tindrà aules suficients per a estudi; per al treball personal i col·lectiu; laboratoris, sales de treball manual i de realitzacions, ensenyament domèstic, col·leccions, etc. No ha estat descurat, naturalment, l'aspecte atractiu de la pedagogia moderna; el grup Collaso disposarà d'unes magnífiques sales per a festes, també de vastos lllocs d'esplai per a la practica d'esports, jocs, etc. El grup estarà dotat de servei de cantina. Són remarcables, també, les instal·lacions d'higiènia—duxes, lavabos, water—, moderníssimes.

Perspectiva del Grup Escolar Collaso i Gil junt amb la urbanització de Sant Pau del Camp, la qual farà reeixir esplendorosament aquell recó barceloní tan clàssic

CRONICA POLITICA I PARLAMENTARIA

Els passadissos del Congrés amb la mateixa desanimació iniciada des de fa uns dies mentre s'està a les acaballes de la llei del divorci. Els diputats parlen i contenen el discurs del senyor Lerroix. Ja la premsa ha publicat els comentaris de les personalitats polítiques de més significació.

Els diputats radicals es manifesten clípetament entusiasmats pel discurs del seu cap. En els altres sectors, d'una i altra banda, no menudegen massa els elogis sinó tot el contrari. Els socialistes singularment, l'ataquen amb acritud. El mateix les extremes esquerres. Lluís de Tapia deia que el discurs havia tingut eficàcia d'assegurar la vida del Govern i d'acoblar a tot el Ministre. També el mateix d'Acció Catalana tenen per a Lerroix paraules poc amables.

Ningú no pot negar, però, l'èxit de públic, l'admirable organització, les dots oratòries del capdill radical, i l'assistència social que l'acompanya.

Avui en el Saló de Sessions, en discutir-se la llei del divorci el diputat d'Esquerra, Albert de Quintana ha pronunciat un eloqüent discurs de doctrina. L'esmena de Quintana ha triomfat en la votació.

Són a Madrid els diputats catalans Santaló, Lluhi, Llairet, Dolcet, Antoni Xirau, Sunyol, Pi i Suñer, Palacin, Martí Esteve i Lluís Companys.

La discussió de la llei del divorci acabarà aviat.

El debat polític tindrà interès en discutir-se el dictamen de la Comissió de Responsabilitats.

Els incidents de l'Assemblea dels radicals socialistes

Preguntat el senyor Ortega Gasset (Eduard) respecte dels incidents de l'Assemblea del partit Radical Socialista, a Múrcia, ha dit:

"La premsa no ha donat un reflex fidel de les sessions.

La discussió fou essencialment de topada respecte al concepte de la disciplina. Marcel·lí Domingo va pronunciar un llarg i meditat discurs, del que jo vaig dir, després, que era un magnífic mitjà de seda, ricament brodat, però posat del revés.

Marcel·lí Domingo va exaltar la disciplina, donant-ne un concepte fals, concepte d'extrema dreta. Jo li vaig replicar, perquè el concepte de la disciplina que Domingo proposava era afíxat i donant camí al cabdillatge. Precisament el partit Radical Socialista es va constituir amb normes

essencials democràtiques, contra tot personalisme.

Els correlacionals van subratllar les meves paraules amb forts aplaudiments.

Els vaig dir, encara, que les faltes de què s'acusava a Botella contra la disciplina, eren coses petites al costat d'altres faltes majors i de més grossa responsabilitat. La darrera crisi no va ésser secreta pel partit, i podríem parlar de la manca de disciplina dels ministres.

Això va produir pànic. I per por d'entrar en aquesta discussió, es va aprovar la proposició donant entrada altre cop a Botella als rengles del nostre partit. I es va aprovar per aclamació, amb el vot en contra solament de Gordon Ordax.

El succés a l'Assemblea serà, per alguns, una lligó i un avis...

Europa amenaçada amb un període glacial?

L'Abbe Th. Moreux, el director de l'Observatori de Brouges, preguntava en un article, si l'Europa tornaria a passar per un període glacial, i es basava, en aquest canvi, que en les temperatures de les quatre estacions, es nota arreu d'Europa.

Quina és la causa d'aquests trastorns? Perquè aquestes ones de fred, en un temps i en països poc acostumats a temperatures rigoroses?

Si cal atribuir els períodes glacials, a grans crisis de pluges, que refredem l'atmosfera i que són provocades sens dubte a fer una sobrecaloritat del sol no hi hauria cap raó per a creure que aquest fet, no es renovaria mai més molt al contrari, perquè la naturalesa és més que un etern reconeixement.

El darrer període glacial a Europa data de deu a dotze mil anys, però (igué es aquest lapse de temps comparat amb els dos milers d'anys que engloben els períodes geològics?

"El passat, sempre és una segona garantia del perverdir" — diu l'Abbe Moreux.

Els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Segons el geòleg Suec Gunnar Erdtmann, diu que aquest període, vindrà més aviat del que la gent es pensa. Aquest geòleg es funda en diversos raons, i que semblen totes elles filles de profundes estudis. Una d'elles, és la següent: Aquest savi ha fet un extens estudi sobre les zones aglomeracions forestals, i ha notat que segons el clima de cada raó, es veuen arbres que corresponen a un clima dolç, són en regressió, de molt temps ençà, i d'una manera continua, en canvi, els que poden viure en climes freds, són en progressió constant.

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

comentaris

De Remarque a Lerroix

Quan vàrem haver escoltat la llarguíssima peroració del cap dels radicals, diuen que al matí, no ens poguérem estar de fer el següent comentari: Res de nou a l'Oest.

En efecte, res de nou. Lerroix ha dit allò que necessàriament tenia de dir i s'ha situat allà on li era indispensable situar-se. Res més. Tots aquells que facin escarafalls, ja sigui en un sentit, ja en un altre, o falsegen la veritat o no tenen noció exacta de les coses.

Fins en allò que afecta Catalunya, i és per tant més propici a irritar-nos, Lerroix ha estat just. No podíem exigir-li més ni podíem esperar-nos menys. Cal tenir en compte que el cabdill radical és ja molt vell per a una transfiguració completa. A més no és català, encara que, sego s'confessa, Catalunya l'ha fet allò que ell és. I no pot sentir com nosaltres el robatori preterit de les nostres llibertats nacionals.

Que un andalusí, home en altres temps representatiu de la unitat espanyola dintre Catalunya, vegi en ella una regió? Si li veu la Lliga, tota vegada que no es canvia el nom! I això que és titula ella mateixa dipositiu de les essències del catalanisme.

Per associació d'idees, el discurs de Lerroix ens ha recordat el llibre de guerra i malda generosament per una atmosfera internacional refractària als crims d'aquesta mena. No s'està de ridiculitzar tot allò que al seu entendre ha contribuït a dur el món a la catàstrofe: els Kantorek, els Himelstoss... No dissimula detall per tal de fer-nos la sensibilitat davant la bestia que la guerra redreça. No estalvia tirada ni matèria gris per arribar a impressionar-nos com ell vol.

Tanmateix, sense adonar-se'n, ja lleugeres concessions a l'esperit de raça. No s'està de declarar més d'una vegada que, si els seus són derrotats, és per la força numèrica, per l'acumulació de material. "Nosaltres—diu—com a soldats, som millors i més experts".

També Lerroix, com Remarque, no s'ha pogut estar, tot i volent-nos parlar en liberal i en amic, de fer patent la superior eficàcia lingüística del castellà i de fer-nos una miqueta de por amb allò de que no serem tan malgrats que ens ataquem en armes. I va recordar la cèlebre cita del seu capell. Tanmateix, creiem Lerroix tan, ben intencionat, com Remarque. No pot un abdicar de que és alemany ni l'altre de que és espanyol... Fet i fet, com diem, res de nou a l'Oest.

SCARAMOUCHE

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.

Si, segons aquestes dues personalitats, els períodes glacials tornaran Quan? "That is the question".

Indubtablement, aquest fenomen, indica un refredament general, que es farà sentir poc a poc, en les nostres contrades, en un temps més o menys llarg.